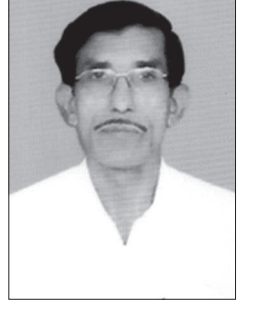

கேரளத்தின் பழம் பதிவுகளில் தமிழ்

முதுவர் பொ.ஓரணியன்
கோவை

கட்டுரையின் சாரம்:

பழந்தமிழகத்தின் விரிவு - முந்நாடுகளும் சிற்றரசுமாதல் - முந்நாடுகளையும் மக்கள் ஒரே தேசமாக எண்ணல் - மூவேந்தரின் அயலார் எதிர்ப்பும் படைவலிமையும் - வட வேதியரின் பண்பாட்டுப் படையெடுப்பு - வேதியர் குடியேற்றத்தை மூவேந்தரும் ஊக்குவித்தல் - வேதியர் குடியமர்த்தத்தில் சேரர் அதிக ஈடுபாடு கொள்ளல் - வேதியர் தமிழில் வடமொழிக் கலப்பு செய்தல் - மணிப்பிரவாளம் என்னும் புது மொழியை உருவாக்கல் - சோழ பாண்டிய நாடுகளில் மணிப்பிரவாளம் வெற்றி பெறாமை - சேரநாட்டில் மணிப் பிரவாளத்தின் வெற்றி.

வேதியரின் கரவான முயற்சிகள் - சங்க கால எழுத்து முறை 'தமிழி' - தமிழிலிருந்து வட்டெழுத்து உருவாதல் - பாண்டிய சேர நாடுகளில் வட்டெழுத்தின் செல்வாக்கு - பத்தாம் நூற்றாண்டின் பாண்டிய நாட்டில் வட்டெழுத்தின் வீழ்ச்சி - 16ஆம் நூற்றாண்டு வரை சேர நாட்டில் வட்டெழுத்தின் பயன்பாடு - சேர நாட்டுத் தமிழில் மிக அதிகமான வடசொற் கலப்பை ஏற்படுத்துதல் - வடமொழி ஒலிப்பை அவ்வாறே கையாள வட்டெழுத்து பயன்படாமை.

வடமொழி எழுதப் பயன்பட்ட கிரந்த

எழுத்து முறையில் சில மாற்றங்கள் செய்து, துஞ்சத்து எழுத்தச்சன் வருக்க எழுத்துகளுடன் கூடிய இன்றைய மலையாள எழுத்துமுறையை உருவாக்கல் - 16ஆம் நூற்றாண்டுவரை பயன்பாட்டிலிருந்த வட்டெழுத்தின் வீழ்ச்சி - வட்டெழுத்து வீழ்ச்சியால் தமிழுக்குச் சேர நாட்டில் ஏற்பட்ட தளர்ச்சி - புதிய மலையாள எழுத்து வடிவம் பயன்பாட்டுக்கு வருதல் - திட்டமிட்டுத் தமிழ்ச் சொற்களை அகற்றல் - வடசொற் பயன்பாட்டை மிகுதிப்படுத்துதல்.

சங்ககாலச் சேர மன்னர்கள் - இடைக்காலச் சேர மன்னர்கள் சேரநாட்டுப் பிரிவுகள் - சங்ககாலச் சேர நாட்டு இலக்கியங்கள் - பிற்காலச் சேரர் இலக்கியங்கள் - 12ஆம் நூற்றாண்டில் தூய மலையாள இலக்கியங்கள் - இராமசரிதம் - இராம கதைப்பாட்டு - பாட்டு எனும் வகையிலான இலக்கியங்களின் மொழி - துள்ளல் இலக்கியங்களின் மொழி - வட்டெழுத்திலமைந்த கல்வெட்டுகள் செப்புப் பட்டயங்களின் மொழி.

கேரளத்து ஊர்ப் பெயர்கள் - சங்ககால வரலாற்றுடன் கேரள ஊர்ப் பெயர்களுக்குள்ள உறவு - கேரள இலக்கிய ஆர்வலர்களின் பழந்தமிழ் ஈடுபாடு - கேரளத்திலுள்ள வட்டெழுத்து ஏட்டுச் சுவடிகளைக் காப்பதன் தேவை ... தொடர்பான சில செய்திகள்

பழந்தமிழ்நாடு

குணகடல், குமரி, குடகம், வேங்கடம் எனும் நான்கு எல்லைகளைக் கொண்டது பழந்தமிழ்நாடு. குணக்கும் குடக்கும் (கிழக்கும் மேற்கும்) கடல்: தெற்கே குமரி; வடக்கே வேங்கடம். இந்நான்கு எல்லைகளுக்கு உட்பட்டது தமிழ்நாடு.

தெற்கே குமரி மலை எல்லையாக இருந்ததும், பின் குமரி ஆறு எல்லையாக இருந்ததும் அறியப்படாத காலத்து வரலாறு. “பன்மலை அடுக்கத்துக் குமரிக் கோடு”, “குமரியம் பெருந்துறை அயிரை மாந்தி” என வரும் பழம் பதிவுகள் வரலாற்றின் மீது பாயும் சிறுசிறு ஒளிக் கீற்றுகள்.

வேங்கடம் என்பது வெங்கானத்தைக் குறித்து, இப்போது வேங்கட மலையைக் குறிப்பதாயிற்று.

“இருபாற் பெயரிய உருகெழு மூதூர்களும்” (மொகஞ்சதாரோ, அரப்பா), உவரா ஈகைத் துவரையும் தமிழ்நாட்டிற்குள் அடங்கியிருந்த காலம் தொன்முது வரலாற்றுக் காலம். நீடுநிலை அரையம் (அரப்பன் மாநகர்) கேடுற்றது, இக்காலத்தேதான். பூம்புகார் நகரின் பெரும்பகுதி கடலுள் மூழ்கியது இதற்கும் முன்பு.

நமக்கு வரலாறு தெரிந்த தமிழ்நாட்டுக் காலம் கி.மு.700 என்னும் அளவில் தொடங்குவதைக் காணலாம். சங்க காலம் என வரலாற்றறிஞர்கள் குறிப்பிடுவது கி.மு.700 முதல் கி.பி.200 வரை உள்ள காலம். சேரர், சோழர், பாண்டியர் என்னும் மூன்று பேரரசுகளும், பல சிற்றரசுகளும் தமிழகத்தை ஆட்சி செய்த காலம். வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பு எனப் புலவர்கள் தமிழ்நாட்டை ஒரு தேசமாகவே எண்ணினர். “சேரன் ஒருவன், சோழன் ஒருவன், பாரமாமுடியன் பாண்டியன் ஒருவன் மூவரும் காத்திட” எனக் கூறும் கொங்குநாட்டு மங்கல வாழ்த்துப் பாடல், ஒரு நிலத்தை மூவர் ஆண்டதாகக் கூறுகிறது. அரசுகள் பல ஆண்டிருந்தாலும் மக்கள் தமிழ்நாடு முழுமையையும் ஒரு தேசியமாகவே கருதியுள்ளனர். அசோகமன்னன் தன் கல்வெட்டில், கேரள புத்திரர், சத்திய புத்திரர், சோழர், பாண்டியர் நால்வரின் கூட்டணி நீடிப்பதாகக் குறிப்பிடுகிறான்.

சத்திய புத்திரர் என்பார் வாய்மையிற் சிறந்த அதியமான் பரம்பரையினர். ‘வாய்வாள் அதியன்’ என்பது சங்க இலக்கியக் குறிப்பு.

எனவே, தமிழ்நாடு அயலவர்களால் வெல்லப்பட முடியாததாக விளங்கியுள்ளது. தமிழ்நாட்டு அரசுகளின் தரைப்படைகளும் கடற்படையும் மிகவும் வலிமைபெற்று விளங்கியுள்ளன. கடல்பிறக்கோட்டிய செல்கெழுக்குட்டுவன், சினமிகு தானை வானவ: குடகடல் என்னும் தொடர்கள் சேரரின் படை வலிமையைச் சுட்டுபவை.

வேதியர் வருகையும்

மணிப்பிரவாள மொழியும்:

சோழநாடும் பாண்டிநாடும் இயற்கையால், புவி அமைப்பால் பிரிக்கப்படவில்லை. ஆனால், சேரநாடு மட்டும் பெருமலைத் தொடர் என்னும் மேற்கு மலைத் தொடரால் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. பெருமலைத் தொடருக்கும் குடகடலுக்கும் இடைப்பட்ட நீண்ட பெருநிலமாகச் சேரநாடு திகழ்ந்தது.

சேரர் சோழர் பாண்டியர் மூவரும் தமக்குள் மோதிக் கொண்டாலும், அயலார் படையெடுப்புகளை, ஒன்றுகூடித் தம் படை வலிமையால் தடுத்து நிறுத்தியுள்ளனர். ஆனால், வடபுலத்திலிருந்து வந்த பண்பாட்டுப் படையெடுப்பை அவர்கள் போற்றி வரவேற்றவர்களே. வேத மதமும், வேதிய சனாதன நால்வருணப் பண்பாடும் மிகவும் கரவான வழிமுறைகளைப் பின்பற்றித் தமிழ்நாட்டிற்குள் ஊடுருவின. எப்போதும் விருந்தோம்பும் பண்பு கொண்ட தமிழ்நாட்டு மக்களும் தமிழ்நாட்டு அரசுகளும் வேதியருக்கும் வேதியப் பண்பாட்டிற்கும் வரவேற்பு அளித்தனர். வேதியரின் சமற்கிருதத்தையும், வடபுல வழிபாட்டு முறைகளையும், வடபுலக் கடவுள்களையும், வடபுலப் பண்பியல் நெறிகளையும் தமிழ்நாட்டரசர்கள் வரவேற்றதோடு, வடபுல வேதியர்களைத் தமிழ்நாட்டில் பேரளவில் குடியமர்த்தினர். இவர்கள் காலச்செலவில், அரசர்களின் குருமார்களாகக் குந்திக் கொண்டனர். ஜாதிய நெறியும், தீண்டாமை - அணுகாமைக்

கோட்பாடும், வேள்வி முறையும் இங்கே வளர்ச்சிபெற்றன. வேதியர் குருமார்களானவுடன், ஏராளமான ஊர்களையும், விளைநிலங்களையும், மலைகளையும் அரசர்களிடமிருந்து தானமாகப் பெற்றனர். தங்களைக் கடவுள்களின் தூதர்களாகத் தகவமைத்துக் கொண்டனர்.

சோழ பாண்டிய நாடுகளைவிட, வேதியமும் வடமொழியும் ஆழமாகக் காலான்றியது சேரநாட்டில்தான். சேரர்கள் ஏராளமான வேதியரை வட புலங்களிலிருந்து அழைத்து வந்தனர். பொன்னையும், மணியையும் விளை நிலங்களையும் மலைகளையும் அவர்களுக்குத் தானம் அளித்தனர். உயர்ஜாதிப் பெண்களை, திருமணம் முடிந்ததும் முதலில் துய்க்கும் உரிமையை வேதியர் பெற்றனர் என்றால், அன்று சேரநாட்டிலிருந்த வேதியக் கட்டுமானம் எத்தகையது என்பதை நாம் உய்த்துணரலாம்.

பழைமை வாய்ந்த மொழிகளில், கிளை வழக்காறுகள் நிரம்ப இருப்பது இயல்பு. கிளை வழக்காறுகளை வட்டார வழக்குகள் என்றும் கூறலாம். தொன்மையான மொழியாகிய தமிழில் வட்டார வழக்குகள் பல உண்டு. குமரித் தமிழ், நெல்லைத் தமிழ், மதுரைத் தமிழ், கொங்குத் தமிழ், சென்னைத் தமிழ், ஈழத்தமிழ் என வகைப்படுத்திவார்.

ஈழத்தமிழ் மிகத் தொன்மையான பல பண்புக் கூறுகளைக் கொண்டது. இதுபோலவே, பழஞ் சேர நாட்டுத் தமிழும் ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே பல தனித்தன்மையான பண்புகளைக் கொண்டிருந்தது. செய்யுற்று வாய்பாட்டு வினைகள், திணை, பால், பண், இடம் காட்டா வினைமுற்றுகள் சேர நாட்டுத் தமிழின் தனித்தன்மைகள். பழந்தமிழின் அரிய சொல்லாட்சிகள், சோழ பாண்டிய நாடுகளில் காண இயலாத நுட்பமான பழந்தமிழ் இலக்கண மரபுகள் சேர நாட்டுத் தமிழுக்கு உரியவையாய் இருந்தன.

வேதியரின் வரம்புமீறிய குடியேற்றம் சேரநாட்டுத் தமிழில் பெருந் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. வடமொழிச் சொற்களை ஏராளமாகக் கலந்து ஒரு புது மொழியை உருவாக்குவதில் தமிழ்நாடு முழுவதும் வேதியர்

முனைப்புக் காட்டினர். தமிழும் வடமொழியும் கலந்த மொழியை மணிப்பிரவாளம் என்றனர். சோழ, பாண்டிய நாடுகளில் மணிப்பிரவாளம் வெற்றிபெற இயலவில்லை. ஆனால், சேர நாட்டில் மணிப்பிரவாள மொழி நன்கு வெற்றி பெற்றது. அறுபது விழுக்காட்டுத் தமிழ்ச் சொற்களைப் பெயர்த்தெடுத்துவிட்டு, அங்கே சமற்கிருதச் சொற்களை இட்டு நிரப்பினர். மக்கள் பேச்சு வழக்கிலும் மணிப்பிரவாளத்தை நடைமுறைப்படுத்தினர். இதற்கு ஒரே ஒரு சொல் சான்றை மட்டும் இங்கே காண்போம்.

முன்னாள் குடியரசுத் தலைவர் மேதகு **கே.ஆர்.நாராயணன்** அவர்களின் சொந்த ஊர் **உழுவூர்**. உழவு செழித்திருந்ததாலும், உழவுக் குடியினர் மிகுதியாக வாழ்ந்ததாலும் அது உழவூர் ஆனது. உழுதொழிலை உழவு என்றே மக்கள் குறித்தனர். மணிப்பிரவாளம் வளர்ச்சியுற்று ஓங்கிய பின் உழவு “கிருஷி” ஆனது. உழவு என்ற சொல்லை மக்கள் இழந்தனர். அங்கே ஊர்ப் பெயரில் மட்டுமே உழவு வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறது.

பழந்தமிழுடன் வடமொழி மிகுதியாகக் கலந்து உண்டான புது மணிப்பிரவாள மொழியே மலையாளம் ஆனது. சமற்கிருதச் சொற்களை ஒலிப்பு மாறாமல் எழுதுவதற்கு வடமொழி நெடுங்கணக்கை அப்படியே தன்வயப்படுத்தினர். சமற்கிருதத்தைத் தமிழகத்தில் எழுதுவதற்குப் பயன்படுத்திய கிரந்த வரிவடிவத்தைச் சில மாற்றங்களுடன் மலையாளத்திற்குப் பயன்படுத்தினர். எழுத்துகளை இதற்காக ஒழுங்கு செய்தவர் துஞ்சத்து எழுத்தச்சன் என்பார். இன்றைய மலையாள எழுத்து முறையின் தந்தையாக இவர் போற்றப்படுகிறார்.

வட்டெழுத்து வீழ்ச்சியும் தமிழின் தளர்வுமும்:

சங்க காலத்திலிருந்த வரிவடிவ எழுத்து முறையை “தமிழி” என்று கூறுகிறார்கள். தமிழ் பிராமி என்பதும் இதுவே. இந்தியாவில் பாலி, பிராகிருத மொழிகளும் பிராமி வரிவடிவத்திலேயே எழுதப்பட்டன.

தமிழி எழுத்து முறையிலிருந்து திரிபடைந்த எழுத்து முறையே வட்டெழுத்து எனப்படுவதாகும்.

கேரளத்தில் இதனை வெட்டெழுத்து என்றும் கூறுவார்கள். வட்டெழுத்தின் சற்றுத் திரிபடைந்த எழுத்து வடிவம் கோலெழுத்து எனப்பட்டது.

பாண்டிய நாட்டிலும் சேர நாட்டிலும் மிக நெடுங்காலம் வட்டெழுத்து முறையே வழக்கத்திலிருந்துள்ளது. ஆனால், தொண்டை நாட்டிலும் சோழ நாட்டிலும், வட்டெழுத்திலிருந்து சற்று மாறுபட்ட ஒரு தமிழ் எழுத்துமுறை பின்பற்றப்பட்டது. இன்றைய தமிழ் எழுத்தின் முந்தைய வடிவமாக இதனைக் காணலாம்.

“வட்டெழுத்து, தமிழ்நாட்டில் சோழ நாடு நீங்கலாகவும், கேரளத்திலும், கர்நாடக மாநிலத்தில் சில பகுதிகளிலும் வழக்கில் இருந்து வந்ததற்கான சான்றுகள் உள்ளன.

கி.பி.10ஆம் நூற்றாண்டில் சோழர்கள் பாண்டிய நாட்டைத் தங்கள் ஆட்சிக்குள் கொண்டுவந்தனர். சோழர்களின் ஆட்சி ஆரம்பமான பின், பாண்டிய நாட்டில் வட்டெழுத்து தனது செல்வாக்கை இழக்கத் துவங்கி, 12ஆம் நூற்றாண்டில் பாண்டிய நாட்டை விட்டு முற்றிலும் மறைந்தது.

சேர நாட்டில் மட்டும் வட்டெழுத்து முறை தொடர்ந்து வழக்கில் இருந்து வந்தது. வடமொழியின் செல்வாக்கின் காரணமாக, சேர நாட்டில் தமிழ் தன் செல்வாக்கை இழந்தது; மலையாளம் தோன்றியது. மலையாள மொழிக்கு வட்டெழுத்து ஏற்புடையதாக இல்லாததால், கிரந்த எழுத்துகள் கலந்த கூட்டெழுத்துகள் தோன்றின.

வட்டெழுத்து சில மாற்றங்களுடன் வடதிருவாங்கூர், மலபார்ப் பகுதிகளில் ‘கோலெழுத்து’ என்ற பெயருடனும், தென்திருவாங்கூர்ப் பகுதிகளில் ‘மலையாண்மா’ என்ற பெயருடனும் வழங்கி வந்தது. கி.பி.17ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த கோலெழுத்து ஓலைச் சுவடிகள் இன்றும் உள்ளன.” என்கிறார் தொல்லெழுத்தியல் அறிஞராகிய திரு.கிருட்டிணமூர்த்தி அவர்கள்.¹

வட்டெழுத்து பயன்பாட்டுச் செழிப்புடன் இருந்தவரை சேர நாட்டில் தமிழ் வலுவுடன் திகழ்ந்தது. வட்டெழுத்தின் பயன்பாடு மறைந்து,

புதிய மலையாள எழுத்துமுறை நடைமுறைக்கு வந்தவுடன் வடசொற் புழக்கம் மிகுந்து, சேர நாடு தமிழிடமிருந்து விலகத் தொடங்கியது.

வடமொழி நாட்டும் தமிழ் நாட்டும்:

சேர நாட்டு மக்கள் பலர் தம் உண்மை வரலாற்றைக் கைநெகிழ விட்டு விட்டனர்; புராணப் புனைவுகளுக்குள் தம் முகங்களைப் புதைத்துக் கொண்டனர். சேர நாட்டுப் படிப்பாளிகள், தமது தேசத்தைக் கடவுளின் தேசமென்றும், தமது மொழி சமற்கிருதத்திலிருந்து முளைத்ததென்றும் எழுதவும் பேசவும் முற்பட்டனர். “கேரள பாஷை தமிழல்ல” என்று கூறும் ஆராய்ச்சியாளர்கள் பலர் அங்குள்ளனர். என்றாலும் கடந்த நாற்பது ஆண்டுகளில் கேரள அறிவுலகம் ஒன்று தமிழை நோக்கித் திரும்பியுள்ளது.

“சமற்கிருதத்தின் உன்னர்ந்த வலிமையும்தமிழ்மொழியின் பேரெழிலும் கலந்து சிறந்தது எனது தாய்மொழி” என்பது வள்ளத்தோள் அவர்களின் கவிதை.²

பச்சை மலையாளத்தை நேசிக்கும் அறிவர்குழாம் தம் வேர்களைத் தமிழில் தேடத் தொடங்கியுள்ளது ஒரு புதுத் திருப்பம்.

“என்றெ பாஷை மலையாளம் அல்ல, தமிழாணு. என்றெ நாடு கேரளமல்ல, தமிழகமாணு..... மலையாளம் எந்ந புதுமொழி தோந்நுந்நதினு எத்ரஎத்ரயோ நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு, ஞங்ஙளுக்கு ஸ்வந்தம் பாஷை உண்டாயிருந்து; ஸ்வந்தம் சாகித்யம் உண்டாயிருந்து; ஸ்வந்தம் சம்ஸ்காரம் உண்டாயிருந்து. ஆ பாஷை எவிட? ஆ சாகித்யம் எவிடெ? ஆ சம்ஸ்காரம் எவிடெ?”³

என்று வினாக்கள் எழுப்பினார், கேரள வரலாற்றறிஞர் வி.வி.கே.வாலத்து.

“செந்தமிழின் பின்பிரிவுகள் இன்றைய தமிழும் மலையாளமும்”⁴ என்கிறார் ஊர்ப்பெயர் வரலாற்றாசிரியரான ஹரிகட்டேல். செந்தமிழிலிருந்து கிளைத்த மொழி மலையாளம் என்பது அவர் கருத்து.

தூய மலையாள உணர்வு கேரளத்தில் துளிர்ந்து வருவதால், ‘சகாப்தம்’ இப்போது ‘நூற்றாண்டு’ ஆகியுள்ளது. முன்னுரையை ‘ஆமுகம்’ என்று குறிப்பிட்டவர்கள் இப்போது ‘முன்மொழி’ என்று குறிப்பிடுகிறார்கள். மொழிபெயர்ப்பை ‘விவர்த்தனம்’ என்று குறிப்பிட்டவர்கள் இப்போது ‘மொழிமாற்றம்’ என்று எழுதுகிறார்கள். இஃது ஒரு நல்ல முன்னெடுப்பே.

கேரளமும் தமிழ் இலக்கியங்களும்:

“திரைசெய் கடலின் பெருவளமும்
திருந்து நிலனின் செழுவளமும்
வரைசெய் வளமும் உடன்பெருகி
மல்கும் நரடு மலைநரடு”⁵

என்று மலைநாடாகிய சேரநாட்டைப் பற்றி விளக்குகிறார் சேக்கிழார்.

சேரர்கள் சேரலர் என அழைக்கப்பட்டனர். சேரலாதன், இளஞ்சேரல் என்னும் பெயர்கள் இதனைத் தெளிவுபடுத்தும். வேளாண் குடிகளில் ஒரு பிரிவார் சேரன் கூட்டம் என்றும் மற்றொரு பிரிவார் சேரலன் கூட்டம் என்றும் உள்ளதைக் கவனிக்க வேண்டும். சேரல் என்றால் மலை அடுக்கு, அடுக்கடுக்கான மலைகள் நிரம்பிய நாடு சேரலம் ஆகும். வடமொழியாளர் சேரலம் என்பதைக் கேரளம் என்பார். செவி கிவி ஆவதுபோல, சோழ மண்டலம் கோர மண்டல் ஆவது போல, சேரலம் கேரளம் ஆகியுள்ளது. இந்தோ அய்ரோப்பிய மொழிகளிலும் இந்த சகர ககர மாற்ற இயல்பு உண்டென்பதை “Centre (செந்தர்) - கேந்திர” மாற்றம் எடுத்தியம்பும்.

வடமொழியில் கேரம் என்று கூறப்படும் தென்னை மிகுதியாக விளைவதால், தென்னை மரம் மிகுந்த நாடு கேரளம் எனப்பட்டது என்று கூறுவார் உண்டு. அவர்கள் சொல்லின் வரலாற்றை அறியாதவர்கள், அல்லது உண்மையை ஏற்க மறுப்பவர்கள்.

சேரலம் ஆகிய கேரளத்தில் ஆறு நாடுகள் இருந்துள்ளன. அவை வேணாடு, பூழிநாடு, கற்கா நாடு, சீத நாடு, குட நாடு, குட்ட நாடு என்பன. திருவிதாங்கூரின் மய்யப்பகுதியில் உள்ள சில வட்டங்கள் இன்றும் குட்ட நாடு

என அழைக்கப்படுகின்றன. குட்ட நாட்டை ஆண்டவர்கள் குட்டுவர் ஆகலாம்.

“பூழி நாடு என்பது வடமலபார், குடநாடு - தென்மலபார், குட்ட நாடு என்பது கொச்சியும் அதன் தெற்கும் கூடிய பாகம். வேணாடு என்பது திருவிதாங்கூரின் தென்பகுதி, கற்கா நாடு பாலைக்காட்டுப் பகுதி”⁶ என்கிறார் ‘சேரநாடும் செந்தமிழும்’ நூலாசிரியர் செ.சதாசிவம்.

சேரலம் ஆகிய கேரளத்தில் சங்க கால மன்னர்கள் மிகவும் வலிமை வாய்ந்தவர்களாய் விளங்கினர். இமயம் வரை அவர்களின் படையெடுப்புகள் நிகழ்ந்துள்ளன. நால்வகைத் தரைப்படையுடன், வலிமை மிக்க கடற்படை கொண்டவர்களாக அவர்கள் விளங்கினர். உதியன் சேரலாதன், நெடுஞ்சேரலாதன், பல்யானைச் செல்கெழுக்குட்டுவன், களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல், கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன், ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன், செல்வக்கடுங்கோ ஆழியாதன் முதலிய அரசர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். சேர நாட்டின் கீழைப் பகுதியாக விளங்கிய கொங்குநாட்டை ஆண்டவர்கள் இரும்பொறை மரபினர்.

இரண்டாவது சேர அரசு கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் எழுச்சி பெற்றது. இச்சேர மன்னர்கள் பெருமாள் மரபினர் எனப்பட்டனர். எட்டாம் நூற்றாண்டு முதல் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு முடிய இவர்களின் ஆட்சி கேரளத்தில் நீடித்தது. இவர்களின் தலைநகர் மகோதயபுரம் எனப்பட்ட திருவஞ்சிக்களம்.

குலசேகரவர்மன் எனும் குலசேகர ஆழ்வார். சேரமான் பெருமாள் நாயனார், தானூரவி, இராமவர்மன், கோதைரவிவர்மன், பாஸ்கரரவிவர்மன், வீரகேரளன் போன்றோர் இரண்டாம் சேரப் பேரரசின் குறிப்பிடத்தக்க மன்னர்கள்.⁷

கேரள இலக்கிய உலகம், தங்களின் ஆதி இலக்கியங்கள் என்று சங்க இலக்கியங்களையும் சிலப்பதிகாரத்தையுமே உரிமை கொண்டாடுகிறது. புதுதில்லியில் நடந்த இலக்கியச் சந்திப்பு ஒன்றில், கேரள மொழி இலக்கிய அறிஞர் ஒருவரிடம்

வடஇந்திய இலக்கிய அறிஞர் ஒருவர், “அய்யா, உங்களுடைய பழைய இலக்கியங்களெல்லாம் இராமாயணம், பாரதம் பற்றியனவாகவே இருக்கின்றனவே, உங்கள் மண்ணின், உங்கள் மக்களின் வாழ்க்கையைக் காட்டும் இலக்கியங்கள் ஒன்றும் தென்படவில்லையே” என்று வினவினாராம்.

அப்போது கேரள இலக்கிய அறிஞர், “ரூங்களுக்கு சங்க சாகித்ய கிருதிகள் உண்டல்லே” என்றாராம். சங்க இலக்கியங்கள் மலையாள எழுத்தில் அச்சிடப்பட்டு மலையாள விளக்கத்துடன் வெளிவந்துள்ளன. திருக்குறள், சிலப்பதிகார மொழிபெயர்ப்புகள் நேர்த்தியான அச்சுடன் வெளிவந்துள்ளன. இரமேசன்நாயரின் திருக்குறள் மலையாள மொழிபெயர்ப்பு, திருவனந்தபுரத்தில் யானைமேல் வைத்து ஊர்வலமாக எடுத்துவரப்பட்டு, திருவிதாங்கூர் மன்னரால் வெளியிடப்பட்டது. அய்யம்பதாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட உழைப்பாளி மக்களை உறுப்பினராகக் கொண்ட “பகவான் ஆதி திருவள்ளுவர் ஞான மடம்” கேரளத்தில் ஒரு பண்பாட்டுப் புரட்சியையே நடத்திக் கொண்டுள்ளது. மதங்களைத் துறந்து, திருவள்ளுவரையே ஞான குருவாக ஏற்று, வாய்மையும் ஒழுங்கும் பிறழாதவராக அந்த மக்கள் வாழ்ந்து வருகிறார்கள்.

சங்க இலக்கியங்களில் பதிற்றுப்பத்து முழுமையான கேரள இலக்கியம். அய்யங்குறுநூற்றைத்தொகுப்பித்தயானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை ஒரு சேர மன்னன். பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோவும் சேர வேந்தனே. செந்தமிழ்க் காப்பியமாகிய சிலப்பதிகாரம் சேரநாட்டு இலக்கியமே.

கேரளத்தில் வாழ்ந்த அய்யனாரிதனார் கி.பி.ஏழாம் நூற்றாண்டில் படைத்தது புறப்பொருள் வெண்பா மாலை.

சைவ, வைணவ இறைநேயச் செந்தமிழ்ப் படைப்பாளர் பலர் கேரளத்தில் தோன்றியவர்கள். கழறிற்றறிவார் என்ற சேரமான் பெருமாள் நாயனார் கேரளத்தில் பிறந்து, பொன்வண்ணத்தந்தாதி, திருவாரூர் மும்மணிக் கோவை, திருக்கயிலாய

ஞான உலா ஆகிய நூல்களைப் படைத்தார். வைணவ ஆழ்வார்களில் ஒருவரான குலசேகர ஆழ்வார் ‘பெருமாள் திருமொழி’யைப் படைத்தவர்.

மலையாளமும் பழைய இலக்கியங்களும்:

சோழர்களும் பாண்டியர்களும் சேர மன்னர்கள் மீது நடத்திய கடுமையான தாக்குதல்களால் பிற்காலச் சேரர்கள் பெரும் சீர்குலைவுக்கு ஆட்பட்டனர். அப்போது, வேதியரான நம்பூதிரிகள், போர் வீரர்களாகவும், படைத் தளபதிகளாகவும் மாறி, அதிகாரங்களைத் தம் கையில் எடுத்தனர். வரம்பற்ற வடமொழிக் கலப்பு இக்காலத்தே ஊக்குவிக்கப்பட்டது.

மலையாளம் (மலை+ஆளம்) தொடக்கத்தில் நாட்டின் பெயர்தான். வட்டார மொழியை முதலில் ‘மலையாண்ம’ என்றனர். மதுரைத் தமிழைப் ‘பாண்டி பாஷ’ என்றும், சோழ நாட்டுத் தமிழை ‘சோழ பாஷ’ என்றும் குறிப்பிட்டனர். காலப் போக்கில், நாட்டின் பெயரே மொழிக்கு அமைவதாயிற்று.

“தமிழிலிருந்து மலையாளம் கி.பி.10ஆம் நூற்றாண்டில் பிரியத் தொடங்கியது” என்கிறார் பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை.⁸

“மலையாள மொழியின் தொடக்க நிலையில் உருத்திரியாத தமிழ்ச் சொற்கள் பலவும், உருத்திரிந்த தமிழ்ச் சொற்களும் வழங்கிவந்தன. இவ்வுருத்திரிபும் பெரும்பாலும் நாட்டின் இயற்கை அமைதிக்கு ஏற்ப, மெல்லோசை தருதற்பொருட்டே நிகழ்ந்தது” என்கிறார் தொல்லெழுத்தியல் அறிஞர் இரா.கிருட்டினமூர்த்தி.⁹

மெல்லொலியை அடுத்து வரும் இன வல்லெழுத்துகள், மெல்லெழுத்துகளாகவே மாறுதல் மலையாளமாதலின் ஒரு பண்பாகும்.

மஞ்சள் - மஞ்ஞள்
மாங்காய் - மாங்ங
என்று - எந்நு
நடந்து - நடந்நு
ஒன்று - ஒந்நு

திணை, பால், எண், இடம் காட்டும் ஈறுகள் தவிர்ந்த நிலை மலையாள வினை வடிவங்களுக்கு உரியது.

ஞான் வந்நு - ஞான் வருந்நு - ஞான் வரும்
நீ வந்நு - நீ வருந்நு - நீ வரும்
அவன் வந்நு - அவன் வருந்நு - அவன் வரும்

மலையாள மொழியின் பழைமை வாய்ந்த காவியம் ராமசரிதம் ஆகும். திருவிதாங்கோட்டு அரசரான சிறீவீரராமவர்மா (12ஆம் நூற்றாண்டு) எனும் சீராமகவி இதனை இயற்றியதாகக் கருதப்படுகிறது. இது “பாட்டு” என்னும் இலக்கியவகையில் அமைந்தது.

பாட்டு என்பது, எதுகை மோனைகளுடன், வடமொழிப் பாவினம் கலவாமல், தமிழ் எழுத்துகளே கொண்டதாக அமைவதாகும். பாட்டு என்னும் இலக்கிய வடிவில் அமைந்த ராமசரிதத்தில், ராமன் - இராமன் எனவும் ராகவன் - இராகவன் எனவும் ஆளப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். தமிழில் உள்ளதுபோல் ‘ன்ற’ எனும் பயன்பாடும், இக்கால மலையாளத்தில் காணப்படும் ஐகாரச் சிதைவு இல்லாத ஐகாரப் பயன்பாடும் (தச்சு - தைத்து) இராமசரித மொழியில் காணலாம். “பதினான்காம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில், கேரளத்தில், மூவருணத்தார் அல்லாதவர்க்கிடையில் நிலவிய பேச்சுமொழியின் இலக்கிய வடிவத்தை நாம் இராமசரிதத்தில் காண்கிறோம்” என்கிறார் இளங்குளம் பி.என்.குஞ்சன்பிள்ளை, இராமசரித முன்னுரையில்.¹⁰

இந்நூலின் தொடக்கத்தில், நூலாசிரியர் நூற்பயன் கூறும் அடிகளில், தாம் இயற்றிய இராமசரிதத்தைத் “தமிழ்க்கவி” என்கிறார்.

“..... மிகவொன்று நினவான்
ஆதி தேவனி லயிழ்ந்த மனகாய்புடய சீ
ராம னன்பினை மயம்பின
தமிழ்க்கவி வல்லோர்
போதில் மாதீனிட மாவருடல் வீழ்வளவுபின்
போகி போக சயனன் சரணதர ரடவரே”¹¹

இது மலையாள வடிவின் எழுத்துப் பெயர்ப்பு (Transliteration). இதன் பொருளை அறிஞர் செ.சதாசிவம் விளக்குகிறார்:

“மிக ஒன்றிய நினைவோடு, ஆதி தேவனிடத்தில் அமிழ்ந்த பேரன்புடைய சீராமன் அன்போடு பாடிய இத் தமிழ்க் கவியைக் கற்று வல்லோர் ஆயினோர், இப் பிறப்பில் உடல் வீழும் அளவும் திருமகள் நோக்குப் பெறுவர்; இறப்பின்பின் சயனன் திருவடிகளை அடைவர்”¹²

இராமசரிதத்தில் தமிழின் துலக்கம் எத்தகையது என்பதை உணர இரு பாடல்களை மட்டும் இங்கு காண்போம். மலையாள எழுத்தில் உள்ளவாறு தமிழ் எழுத்து வடிவிற்கு மாற்றப்படுகிறது.

“மன்னா மின்னேர் மெல்லிட யாடு
வழக்கினெந்து இராமன் வரும்
முன்னே நல்கீ டெந்நு விழீணன்
முன்னில் நின்னிர்ந் தளவே
நின்னே டரரே நல்வது கேட்டது?
நீதி கஞ்சுபண் டிதனா?
யென்னேர் டுண்டோ பேகம தென்னே
யெழுநின் றிராவணன் நடந்தான்”
(அய்ந்தாம் படலம், பாட்டு 55)

“நடந்திட மறந்தவ னுணர்ந்திரவில் நரசம்
துடங்கினது கண்டரீய துன்பமுள்ளி வேற
அடங்கியிங்ங் சென்னரசெனத்தொழுதுசெளவலத்
துடங்கினன் விழீண னுணர்ந்ததுய ரெல்லம்”¹³
(ஆறாம் படலம், பாட்டு 56)

இப்பாடல்களில், “மெல்லிடை யானை, என்று, நின்று, நீதி கைந்த, இங்கு, சென்று அரசனைத் தொழுது” என்று சிறு மாற்றங்கள் செய்தால் பாடல்கள் முற்றும் தமிழாகிவிடக் காணலாம்.

பதினான்காம் நூற்றாண்டின் பின்பகுதியில், தென்திருவிதாங்கூரைச் சேர்ந்த அய்யப்ப பிள்ளை ஆசான் இயற்றிய இராமகாதைப் பாட்டிலிருந்து ஒரு விருத்தப் பாடலைக் காண்போம்:

“ஆலமுண் டரன்தன் மைந்தா!
அன்கரத் தோனே யன்பால்
சீலமுன் னடிகள் போற்றிச்
சிறுபயர் திரளி தேங்காய்
கோலமுன் குடவ யிற்றில்
குறவற யமுது செய்து

வேலையில் திரபோ லெந்தன்
மேதையில் தோன்று வாயே”¹⁴
(பாலகாண்டம், முதல் விருத்தம்)

ஈச்வரன் தந்த நிதியோ - பர
மேச்வரீ ஏந்தும் கிளியோ”¹⁶

இதில், அயங்கரத்தோனே, சிறு பயறு, குறைவற, வேலையில், மேதையில் என்று சிறு மாற்றங்கள் செய்தால் பாடல் முற்றும் தமிழாகி விடக் காணலாம்.

பதினான்காம் நூற்றாண்டுமுடிய மக்கள் மொழி கேரளத்தில் தமிழாகவே இருந்தமைக்கு இவை சான்றுகளாகும்.

மலையாளத்தில் மக்கள் கவி என்று போற்றப்படுகின்ற பெருமைக்குரியவர் குஞ்சன் நம்பியார். தூய மலையாள மொழியையே தாம் பயன்படுத்துவதாகக் கூறுகிறார்.

“கடுகடுத்திடும் கடின சமஸ்கிருத
விகட கவிகள் கூறீனாவ்
கிடுகிடென்று மக்கள் யாவரும்
ஓடுவார்! அது தரங்கிடார்”¹⁵

என்று அவரே குறிப்பிடுகிறார். இவர் பாடியது துள்ளல் என்னும் இலக்கிய வகை. உயிரோட்டமான மக்கள் பாடல்களின் பாணியில் ஒரு புதிய படைப்பாக்கத்தைத் தந்தவர் நம்பியார். இவர் நாற்பதுக்கும் மேற்பட்ட துள்ளல் இலக்கியங்களைத் தந்துள்ளார்.

மன்னர் சுவாதித் திருநாள் அவையில் இருந்த இரயிம்மன் தம்பி என்பவர் இயற்றிய தாலாட்டுப் பாடல் மலையாள மக்களின் நாவுகளில் என்றும் ஒலித்துக்கொண்டிருப்பது. தமிழ்மணம் கமழும் அந்த மலையாளப் பாடலில் நெஞ்சைப் பறிகொடுக்காதவர் இருக்க முடியாது.

“ஓமனத் திங்ஙன்க் கிடாவோ - நல்ல
கோமனத் தாமரப் பூவோ
பூவில் நிறஞ்சு மதுவோ - பரீ
பூர்ணேந்து தன்றிற நிலாவோ
புத்தன் பவிழக் கொடியோ - செறு
தத்தகன் கொஞ்சம் மொழியோ
சஞ்சாடி ஆடும் மயிலோ - மருது
பஞ்சமம் பாடும் குயிலோ

இப்பாடல், மொழிகளின் எல்லை தாண்டியும் இனிப்பது.

கல்வெட்டு, செப்பேடு, ஆவணங்களின் மொழி:

இலக்கியங்களில் மட்டுமல்லாமல், கேரளத்தில் கல்வெட்டுகள், செப்புப் பட்டயங்கள், ஏட்டுச் சுவடிகளில் நல்ல தமிழ் அல்லது தூய மலையாளமே வழக்கில் இருந்துள்ளது. இவை தமிழ் வட்டெழுத்தில் உள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. 15ஆம் நூற்றாண்டு வரை நிகழ்ந்த இவ்வகைப் பதிவுகளில் தமிழின் துலக்கம் எவ்வாறு உள்ளது என்பதைப் பார்ப்போம்.

தென்னிந்தியக் கல்வெட்டுகளின் அயந்தாம் தொகுதியில், கோழிக்கோடு பகுதியில் பழைமையான தமிழ் வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டுகள் உள்ளது பற்றிய செய்திகள் உள்ளன. வடதிருவிதாங்கூரில் சடையமங்கலம், ஏற்றுமானூர், கடமற்றம், பெருமயில், செங்கநூர் முதலான பல இடங்களிலும் தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் ஏராளமாக உள்ளன.

திருவல்லா வட்டத்தைச் சார்ந்த மாந்தார் என்னும் இடத்தில் உள்ள¹⁷ கல்வெட்டுகளில் 16 கல்வெட்டுகள் தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் ஆகும். ஒன்று மட்டும் மலையாளம். அதுவும் மிகப் பிற்காலத்தது.

திருவிதாங்கூர் அரசு 1941இல் வெளியிட்டிருக்கும் இடவாரியான கல்வெட்டு வரிசைப்படி, மொத்தமுள்ள 1100 கல்வெட்டுகளில், தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் மட்டும் 838 உள்ளன. மலையாளம் 217. ஆங்கிலம், லத்தீன், டச்சு முதலான பிறமொழிக் கல்வெட்டுகளெல்லாம் சேர்த்து 45. இவற்றில், தமிழல்லாத பிற எல்லாம் மிகப் பிற்காலத்தவை.

பாஸ்கர ரவி வர்மாவின் காலத்தில் 1010இல் பொறிக்கப்பட்ட ஒரு கல்வெட்டு, திருக்கடித்தானம் என்னும் இடத்தில் உள்ளது. இது ஆலப்புழைக்கு அருகில் உள்ள ஊராகும். இதன் மொழி என்ன என்பதைப் பார்ப்போம்.

1. ஸ்வஸ்திசிறீ போபாற்கரன் இரவிவர்ம்மர் திருவடிக்குச் செல்லாநின்ற யாண்டு இரண்டினெதிர் இருபத்து நாலாமாண்டு வேணாடுடைய கோவர்த்தன மார்த்தாண்டன் நன்றுழ நாடுவாழ் திருக்கடித்தானத்து

2. பரிடையுங் கணத்தாரும் பொதுவாள்மாரும் நன்றுழ நாட்டு முந்நாற்றுவரும் பணிசெய்கின்ற நெடும்புறத்துக் குன்றன் கோவிந்தனும் இர

3. திருக்கைய் உடையாருங் காட்டி¹⁷ (T.A.S. Vol.II - Page 40 -)

அடுத்தபடியாக, 18ஆம் நூற்றாண்டு ஆவணத்தில்கூட மலையாள உரைநடை எவ்வாறு இருந்தது என்பதற்கு நில வருவாய் ஆவணம் ஒன்றைப் பார்ப்போம்.

குமரி மாவட்டம் பூதப்பாண்டிக்கு அருகே சாட்டுப்புதார்ப் பகுதியில் பறளியாற்றில் புதிய அணை ஒன்று கட்டப்பட்டது. இந்த அணையிலிருந்து பிரிந்த புதிய ஆறு புத்தனாறு எனப்பட்டது. குமரித் தமிழிலும் மலையாளத்திலும் “புதியதான” என்பது “புத்தன்” என்றும், “வடக்கில் அமைந்த” என்பது “வடக்கன்” என்றும் வழங்கப்படும். அணையிலிருந்து பிரித்துவிடப்பட்ட புதிய ஆறு ‘புத்தனாறு’ என்றும், பழைய பறளியாறு, ‘பழையாறு’ என்றும் பெயர் பெற்றன.

இந்தப் புதிய அணை கட்டப்பட்டது கொல்லம் 920ஆம் ஆண்டு. இதுபற்றிய ஒரு வருவாய்த் துறைப் பதிவு மலையாளத்தில் உள்ளது. இதனை அப்படியே தமிழ் எழுத்துகளில் காண்போம்.

“920 ஆமாண்டு சுசீந்திரத்து ஆற்றினு கிழக்குள்ள நிலங்ஙளும் கரக்காடும் சுசீந்திரத்துன் போற்றிமாரோடும் சோராவொற்றி எழுதி வேண்டிச்சு அகஸ்தீஸ்வரத்து பட்டரப்பற்று நிலவும் கரக்காடும் குலசேகரபுரத்து கிராமத்தாரோடு சோராவொற்றி எழுதி வேண்டிச்சு, புத்தனாயிட்டு குளமும் வெட்டிச்சு நிலம் திருத்துநந்தினு பூதப்பாண்டி வடக்கே பறளியாற்றில் சாரக்காலணையில் நின்னும் உயர்த்தி அண

கெட்டி, அவிடெ நின்னும் புத்தனாயிட்டு ஆறு வெட்டி கன்னிமாகுமரிவரேக்கும் ஆற்று வெள்ளம் கொண்டு விட்டு...”¹⁸

(Land Revenue Manual Vol.IV Page 98, 99 - T.S.Manual Appendix P.127-)

(ஆற்றினு - ஆற்றினுக்கு; வேண்டிச்சு - வேண்டி; நிலவும் - நிலமும்; புத்தனாயிட்டு - புதிதாக; திருத்துநந்தினு - திருத்துகின்றதற்கு; கெட்டி - கட்டி)

18ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் மலையாளம் எந்த அளவு தமிழ்வயமாய் இருந்துள்ளது என்பதற்கு இந்த ஆவணம் ஒரு சிறந்த சான்று. இதில், கன்னியாகுமரியானது, “கன்னிமாகுமரி” எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது, ஊர்ப்பெயர் ஆய்வாளரின் கவனத்திற்குரியது.

பிற்காலச் சேரமன்னன் தானூரவியின் கோட்டயம் செப்பேடு, 9 அல்லது 10ஆம் நூற்றாண்டிற்கு உரியது. இது வட்டெழுத்தால் அமைந்தது. இரண்டாம் தட்டின் முதற்பக்கத்தைக் காண்போம்.

“... மெவ்வகைப்பட்ட இறையுந் தரிசாப்பள்ளி யார்க்கு விடுபேறாகச் செப்புப் பத்திரஞ் செய்தட்டிக் குடுத்தேன். இவ்வீழுவர் தம் வண்டி குணந்தங்காடியிலும் மதிலிலும் வியாபரிக்கப் பெறுவர். வண்ணானும் வந்தங்காடியிலும் மதிலிலும் வந்து தன் பணி செய் கொள்ளப் பெறுந் தீய மாள்வானும் மதினாயனும் மற்றும் மெவ்வகைப் பட்டாரும் மெப்பிழை சொல்லியும் மிவகளைத் தடுமாறப் பெறார் இவகளைப் பிழை செய்யிலும் பள்ளியாரேய் ஆராய்ந்து கொள்ளப் பெறுவர் உலகுஞ் சந்திரா”¹⁹

இச்செப்பேடு முழுமையாகத் தமிழில் உள்ளதை நாம் காணலாம்.

“மொழியின் தொன்மை இயல்பைப் புரிந்து கொள்வதற்கு இலக்கியப் படைப்புகளைவிட, சிறுசிறு தொடர்களில், அவ்வப்பகுதி மொழியில்

எழுதப்பட்டுள்ள சாசனங்கள்தாம் கூடுதலான கவனத்திற்குரியவை” என்கிறார் இளங்குளம் குஞ்சன்பிள்ளை.²⁰

இன்று மலையாளத்தில் அங்நாடி, வந்து, அஞ்சு என்று வழங்கும் சொற்களெல்லாம் பதினான்காம் நூற்றாண்டுக்கு முந்தைய கல்வெட்டுகளில் “அங்காடி, வந்து, ஐந்து” என இருப்பதை கே.எம். பிரபாகரவாரியர் சுட்டிக்காட்டுகிறார். மேலும் கல்வெட்டுகளில் சுட்டெழுத்தின் பின் உயிர் வரும்போது வகரமெய் தோன்றி இரட்டிப்பதையும் (இ+ஆண்டு= இவ்வாண்டு), லகர எகரங்களுக்குப் பின் வல்லினம் வரும்போது முறையே றகர டகர மாற்றம் நிகழ்வதையும் (நால்+கலம் = நாற்கலம், அடிகள்+கு = அடிகட்கு) பேராசிரியர் பிரபாகர வாரியர் சுட்டிக் காட்டுகிறார். பதினொன்றாம் நூற்றாண்டின் இறுதிவரை, எல்லாக் கல்வெட்டுகள் செப்பேடுகளிலும், இரண்டாம் வேற்றுமை உருபாக “ஐ” என்பதே வருவதையும், அதன்பின் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு “எ” என மாறுவதையும் பேராசிரியர் எடுத்துக்காட்டுகிறார். இப்படி, ஏராளமான பழந்தமிழ்க் கூறுகள் 12ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்கு முந்தைய ஆவணங்களில் காணப்படுவதை “மலையாளம் - மாற்றமும் வளர்ச்சியும் (ம)” என்னும் நூலில், ‘சாசனபாஷ’ என்ற தலைப்பில் விளக்கப்படுத்துகிறார்.²¹

ஊர்ப்பெயர்களின் மொழி:

இந்தியா முழுவதும் ஏராளமான ஊர்ப் பெயர்கள் தமிழாக இருப்பதை முன்னாள் இந்திய ஆட்சிப் பணி அலுவலர் பாலகிருட்டினன் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். கேரள ஊர்ப் பெயர்கள் குறித்து விரிவான ஆய்வுகள் வெளிவந்துள்ளன. வி.வி.கே.வாலத்து அவர்கள், “கேரளத்திலே ஸ்தலச் சரித்திரம் - திருசூர் ஜில்லா, கேரளத்திலே ஸ்தலச் சரித்திரம் - பாலக்காடு ஜில்லா” முதலான நூல்களைப் படைத்துள்ளார். சங்க இலக்கிய அடிப்படையுடன் இவரின் ஊர்ப் பெயர் ஆய்வுகள் அமைந்துள்ளன.

‘கேரள ஸ்தல நாம கோசம்’ என்ற தலைப்பில் இரண்டு பாகங்களுள்ள நூலை விளக்குடி இராஜேந்திரன் படைத்துள்ளார்.

‘ஸ்தல நாமச் சரித்திரம் - திருவனந்தபுரம்

ஜில்லா’ என்னும் நூல் திரு-அரிகட்டேல் அவர்களால் எழுதப்பட்டு ‘சாகித்ய பிரவர்த்தக சககரண சங்கம்’ என்னும் அமைப்பின் மூலம் 2016இல் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இது மிகச் சிறந்த ஊர்ப்பெயர் வரலாற்று நூலாகப் போற்றப்படுகிறது. நூலாசிரியர் நல்ல தமிழ்ப் புலமையும் சங்க இலக்கியப் பயிற்சியும் உடைய மலையாள அறிஞர் என்பது தெளிவாகிறது.

தமிழறிஞர் செ.சதாசிவம் அய்யா அவர்கள் ‘சேரநாடும் செந்தமிழும்’ என்னும் நூலின் மூலம் சில கேரள ஊர்ப்பெயர் ஆய்வுகளைச் செய்துள்ளார்.

மலை மண்டலத்துக் கண்ணனூர், மலை மண்டலத்து வேலாலூர், மலை மண்டலத்துச் செங்கமுநீர் வளநாடு, மலை மண்டலத்துத் திருவிதாங்கோடு எனச் சாசனங்களில் காணப்படும் பெயர்களில் திருவிதாங்கோடு பற்றிச் செ.சதாசிவம் அவர்கள் கூறுவது.

“திருவாங்கூர் எனப்படும் திருவிதாங்கோட்டின் பழம்பெயர்முதாங்கோடு என்பது கல்வெட்டுகளால் தெரியவருகிறது. செப்பேடுகளில் இது புதாங்கோடு என உள்ளது. வட்டெழுத்து வடிவத்தில் ‘பு’வுக்கும் ‘மு’வுக்கும் அதிக வேறுபாடில்லை. திருபுதாங்கோடும், திருமுதாங்கோடும் ஒன்றே. முதாங்கோடு என்பதன் பழைய வடிவம் ‘முதாலங்கோடு’. மூது ஆலின் அருகிலுள்ள இறைவனால் ஏற்பட்ட பெயர். கோடு என்பது முகடுகளைக் குறிப்பது. எனவே, முதாங்கோடு, முதாங்கோடாகி, ‘திரு’ சேர, திருமுதாங்கோடு எனவும், பின், திருமுதாங்கோடு - திருபுதாங்கோடு - திருவிதாங்கோடு என மாற்றங்கள் பெற்று, ஆங்கிலரின் நாவில் ‘ட்ரிவாங்கூர்’ ஆகி, அது நம்மவரால் திருவாங்கூர் என்றும், திருவிதாங்கூர் எனவும் மாற்றமுற்றது” என்கிறார்.²² (சேரநாடும் செந்தமிழும் - பக்.48, 49)

திருவனந்தபுரத்திற்குத் தென்கிழக்கே, 16 கி.மீ. தொலைவிலுள்ள துறைமுக நகரம் விழிஞும் “சங்ககால ஆய்குல மன்னர் மரபினரின் தலைநகராகவும் இது திகழ்ந்தது” என்கிறார் மலையாள அறிஞர் அரிகட்டேல். வேளூர், ஆய்க்குடி, வெளியம், விழிஞும்

என்னும் பல தென்கேரள நகரங்கள் பற்றி பேரா. இளங்குளம் குஞ்சன்பிள்ளை கூறுவதையும் அரிகட்டேல் எடுத்தியம்புகிறார். விழிஞம் சோழ, பாண்டியர்களால் பல முறை வெல்லப்பட்டுள்ளது.²³

“வேலை கொண்டு விழிஞம் அழித்ததும்” எனக் கூறுகிறது கலிங்கத்துப்பரணி.

நெய்யாற்றின் கரை வட்டத்தில் உள்ள கோவிலூர், ஆவாடுதுறை (ஆ ஆடுதுறை), அயிரை, ஆலத்தூர், எரிச்சில்லூர் போன்ற பல ஊர்கள் பழந்தமிழ்ப் பாடல்களில் பேசப்படுபவை.

வள்ளல் அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியை நினைவுகூரும் ‘அதியமானூர், அதியனூர்’ என்னும் இரண்டு ஊர்கள் திருவனந்தபுரம் மாவட்டத்தில் உள்ளன.

கேரளத்தின் மூவாயிரமாண்டுக் கடல்வழி வாணிகச் செழிப்பில், முதன்மையான பங்கு வகித்தது, கேரளத்தின் தென்மேற்கிலுள்ள பழைய, நாட்டுத் துறைமுகமான பூவாறு ஆகும். கோதையாறு என்றும் இதனைக் குறிப்பிடுவர். மேலும் பூந்துறை, வலியதுறை, உளியாழத்துறை, மேல்உளியாழத்துறை, பெருமாதுறை, பள்ளித் துறை என்று பல நீர்த்துறைகள் இருந்துள்ளன.²⁴

மலைமுகடுகளிலிருந்து ஆர்த்தெழுந்து வெண்ணுரைகளோடு பாய்ந்தொழுகும் தெளிநீர்ப் பெருக்கே அருவியாகும். இத்தகு அருவிகள் நிறைந்தது திருவனந்தபுரம் மாவட்டம். இங்கே நெய்யாற்றின் கரை வட்டத்தில், நெய்யாற்றின் தென்கரையிலுள்ளது அருவிப்புரம் என்னும் ஊர்; நெடுமன்காடு வட்டம் கரமனையாற்றின் கரையில் உள்ளது அருவிக்கரை என்னும் ஊர்.²⁵

கொல்லம் மாவட்டம் தென்கிழக்குப் பகுதியில் உள்ளது நெடுமன்காடு. இது, நெடுவன்காடு, அல்லது நெடுவன்னாடு, அல்லது நெடுமன்காடு என்னும் ஏதானும் ஒன்றிலிருந்து திரிந்த சொல்லாக இருக்கலாம் என்கிறார் அரிகட்டேல். நெடுமான் என்பது அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியைக் குறிப்பதாக இருக்கலாம் என்பதும் அவர் கருத்து.

(மேற்படி நூல், பக்.87, 88) அதியமானூர், அதியனூர் என்னும் ஊர்கள் திருவனந்தபுரம் பகுதியில் இருப்பதும் கவனத்திற்குரியது.

கேரளத்தில் உள்ளூர் என ஓர் ஊரிருப்பது அனைவரும் அறிந்தது. அகலூர், ஊரகம், நாட்டகம், அகநாடு என ஊர்கள் இருப்பதையும் அரிகட்டேல் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

வட்ட, மாவட்டத் தலைநகரங்களாக உள்ளவை கொட்டாரக்கரை, சிறையின்கீழ், கொல்லம் போன்ற நகரங்கள். இப்பகுதிகளில் உள்ள ஊர்கள் ‘நிலமேல், படையமங்கலம், வெளியநல்லூர், கல்லுவாதுக்கல், மடலூர், வெள்ளிக்கல், பகல்குறி முதலானவை. “மடலூர் என்பதற்கு, அழகொழுகும் ஊர் என்றோ, பெண் வகையில் உள்ள ஊர் என்றோ பொருள் கொள்ளலாம்”²⁶ என்கிறார் கட்டேல். மடம் என்பது மென்மையையும் சமையற்பள்ளியையும் குறிப்பதுண்டு. பள்ளிக்கல் என்ற பெயரில் திருவனந்தபுரம், கொல்லம், பத்தனம்திட்டை, ஆலப்புழை, திருசூர் (திருசிவப்பேரூர்), மலப்புரம், வயநாடு, காசர்கோடு போன்ற மாவட்டங்களில் பத்துக்கும் மேற்பட்ட ஊர்கள் உள்ளன. இவற்றில் பள்ளி என்பது புத்த, சமணத் தொடர்பைக் குறித்து உண்டானதாகும்.

திருவனந்தபுரம் மாவட்டத்தில் உள்ள ஓர் ஊரின் பெயர் பகல்குறி. இது இப்போது ஓர் ஊரின் பெயரே. சங்க அக இலக்கியங்களில் தலைவனும் தலைவியும் பகலில் சந்தித்துக் கொள்வதற்கான இடம் பொருள் சூழல்களே பகல்குறி எனப்பட்டது. இரவு நேரத்திலான சந்திப்புக்கு ஏற்ற நிலை இரவுக்குறி எனப்பட்டது. கலித்தொகையில் நெய்தற்கலி 10ஆம் பாடலில், தலைவி கடற்கரை வெண்மணல்திட்டினை பகல்குறியாகக் கொண்டதை அரிகட்டேல் அவர்கள் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.²⁷

திருவனந்தபுரம் மாவட்டத்தில் இத்திக்கரை ஆற்றின் தீரத்தில், வெள்ளப்பெருக்கு குறையும் போது ஒரு மணல் திட்டு பெரிய அளவில் தோன்றுவதுண்டு. இது பகல் குறியாய்ப் பயன்பட்டிருக்கலாம். இப்போது அது மணல்வாணிக மய்யமாக மாறிவிட்டது.²⁸

தொல்லியல் துறைகளின் கடமை:

தேக்கும் பலாவும் மாவும் மிளகும் போலவே செந்தமிழும் செழித்துத் கிடந்த நிலம் கேரளம். மலையாளம் என்னும் நெசவில் தமிழ் பாவாகவும் சமற்கிருதம் ஊடையாகவும் இன்று திகழ்கிறது. எனினும் முன்னாள் பதிவுகள் யாவும் தமிழே. முன்னாள் சேர நாட்டு மக்கள், சோழ பாண்டிய நாட்டு மக்களோடு முற்றும் பொருந்தியவரே.

தமிழ்நாட்டுத் தொல்லியல் துறையும், கேரளத் தொல்லியல் துறையும் இணைந்து செயல்பட வேண்டும். கேரளக் கல்வெட்டுகள் அனைத்தும் ஆவணப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

தொல்லெழுத்தியல் அறிஞராகிய இரா.கிருட்டினமூர்த்தி அவர்கள், “சேர நாட்டில் தமிழ் வட்டெழுத்து” என்னும் நூலில், தமிழ்நாடு, கேரளத் தொல்லியல் துறைகள் உடனே கவனிக்க வேண்டிய ஒரு செய்தியை முன்வைக்கிறார்.

“கேரளத் தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறையினரிடம் சில ஆயிரம் வட்டெழுத்து ஓலைச்சுவடிகள் இருக்கின்றன. இவற்றை இதுகாறும் யாரும் படிக்கவில்லை. இச்சுவடிகளில் நம்மிடமிருந்து மறைந்துபோன பல இலக்கியம், இலக்கணம், மருத்துவம் சம்பந்தமான நூல்கள் இருக்கலாம். சேரர் வரலாறு முழுமையாகக் கிடைக்கக்கூட வாய்ப்புண்டு.”²⁹

இந்த நூல் வெளிவந்து நாற்பது ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. அந்த ஓலைச்சுவடிகள் எந்நிலையில் உள்ளன? அவை படியெடுக்கப்படவும், அச்சாக்கம் பெறவும் எடுக்கப்பட்ட முயற்சிகள் என்னென்ன? அறியக்கூடவில்லை. தமிழ்நாடு கேரளத் தொல்லியல் துறைகளின் கவனத்தை ஈர்ப்பதற்கு நாம் யாதேனும் செய்தாக வேண்டும்.

தன் வேர்களை நோக்கி, கேரள இலக்கிய உலகம் கொண்டுள்ள வேட்கைக்குச் சான்றாய் ஒரு கவிதையை இங்குக் காண்போம். கேரளப் புரட்சிக்கவிஞராகிய சச்சிதானந்தனின் கவிதை இது. இதைத் தமிழாக்கியவர் கவிஞர் சிற்பி பாலசுப்பிரமணியம் அவர்கள்.

தலைப்பு: ஆதி கவிகள்

“மேற்குமலை முகடுகளாய் உயரும் என் திராவிட குலத்தின் ஆதி கவிகளே, நீங்கள் யார்?

எந்தக் குன்றுகளின் வைகறைகள் உங்கள் வரிகளில் இத்தனை செம்பொன்னும் இத்தனை பூக்களின் நறுமணமும் நிறைத்தன?

எந்த நதியின் தண்ணீர் உங்கள் குருதியில் மின்னிப் பாயும் சொற்களான வரால் மீன்களோடு துள்ளிக் குதித்தது?

எந்த வயல்களின் தினை உங்கள் அரத்தக் குழாய்களின் வானம்பாடிகளுக்கு இரையாக வந்தது?

எந்தப் பள்ளத்தாக்கின் பசுமை உங்கள் உறக்கத்தில் இத்தனை கனவுப் பவழங்களைக் குவித்தது?

ஒரு பெரும் பேராற்றலின் மந்திரம்போல் மறுபடியும் மறுபடியும் உங்கள் விந்தைமிகு திருப்பெயர்களை உருவேற்றுகிறேன்.

கபிலன்,
தன் குறிஞ்சிப் பாட்டுகளில் வாகையும் மகிழ்மும் பிச்சியும் மலர வைத்தவன்

அன்பான எச்சரிக்கையுடன் தழுவும் தட்டையும் இனிய யாழும் முழக்கி கவிதைகள் முற்றிச் சாய்ந்த வயல்களுக்குக் காவல் நின்றவன்.

இடையனின் புல்லாங்குழலிலிருந்து நாட்டைக் குறிஞ்சி இழைத்து பிரிவுத் துயருற்றவளின் விழி மயில்களை நடனமாட வைத்தவன்.

பரணன்,
தன் திராவிட மொழியில் மெல்லொலியால்

மத்தளமும் முரசும் கணைப் பறையும்
முழங்க வைத்தவன்.

போர் நிணமணிந்த அடர்ந்த புதர்களில்
துடியுடன் அலைந்து தீப்பிடிக்க வைத்தவன்
வெளிச்சம் வீசும் வேங்கை மரங்களினூடே
விரிந்த மார்புடன்
இடிமுழக்கங்களை நோக்கி வேகம் கொண்டவன்.

பெருங்கடுங்கோ,
கன்னிக் கொன்றைகளில்
கார்த்திகை உடுக்களைக் கொளுத்தி வைத்த
காடுகளின் காதலன்
காட்டு மல்லிகையும் செங்கருங்காலியும்
தலையினில் சூடி
இணை யானைகளுக்கு மதம் ஊட்டியவன்
காட்டாறுகளின் அரிமா முழக்கப்பாடல்களுக்குத்
தன் கொங்கை தேசத்துப்
பெண் புறாக்களின் சிறகுகள் அளித்தவன்.

இடைக்காடனார்,
குடகப் பாலை பூக்கும் மழைக் காலத் தேவன்.
காயாம் பூக்களில் மொய்த்த
தேனீக் கூட்டங்களிலிருந்து
அடிவானத்துக்கு உள்ள தூரத்தை அளந்தவன்.
மழையில் நனைந்து நடுங்கும் இடைச்சி
தீக் காய்வதற்காக
ஓசைகளின் தீக்கடைக்கோல் கடைந்து
நெருப்புத் தந்தவன்.

அம்முவனார்,
கடலோரச் சேரிகளின் இனிய பாடகன்
அணிற்பல் முட்கள் நிறைந்த செடிகளை வெட்டி,
புன்னை மரப் பூக்களுக்குச்
செம்படவப் பெண்ணின் சிரிப்பை அளித்தவன்.

உப்பளங்களிலிருந்து உப்புவண்டி தள்ளிக்
களைத்த கரங்களுக்கு
மின்னும் வெள்ளி வளையல்களைத் தரக்
கனவு கண்டவன்.

இன்னும் எத்தனை பெயர்கள்?
கண்ணகியின் சிலம்பொலியால்
நெஞ்சத்து வேம்பில் இனிமை நிறைத்த
இளங்கோ

போர்க்களங்களின் குரூரத்திலிருந்து
கண்ணீரின் தடாரிப் பறைகள்
முழக்கிய கழாத்தலையார்

கணவனைத் தேடிப் பயணம் சென்று திரும்பி
மனவாட்டத்திற்கு இணையாகப்
புலிக்குகைகள் ஏறி இறங்கிய
வெள்ளிவீதியார்

போர்களால் தரிசாக்கப்பட்ட
நகரங்களிலிருந்து
இரக்கம் வேண்டித் தொழுதிட்ட கோதமனார்

நீங்களெல்லாம் யார்?
மேலைக் காற்றினால் நாங்கள் மறந்து போன
உங்கள் இசை கொஞ்சம் பெயர்களுக்குப்
பின்னால்
ஓளிந்திருந்த குருதியின் சதையின்
வடிவும் சுவையும் என்னவாயிருந்தன?

யார் அந்தச் சாதேவனார்?
யார் அந்தக் கயமனார்? கள்ளம்பாளனார்?
எந்த ஊர்க்காரர் காப்பியாற்றுக் காப்பியனார்?
எத்தனை காலம் உழைத்தார் இளங்கண்ணனார்?
எத்தனை நாள் பட்டினி கிடந்தார் குமட்டுர்
கண்ணனார்?

வயல்வெளிகளிலும் பரதவர் சேரியிலும்
இடையர் குடில்களிலும் பாசறைகளிலிருந்து
நீங்கள் வியர்வையும் கண்ணீரும் சிந்தி
முளைக்க வைத்துப் பெரிதாய் வளர்த்த

அந்தப் பாலை மரத்தின்
மிகவும் இளைய மலர்
இதோ தன் சொந்த மரத்தை
உற்று நோக்குகிறது.

ஆதி கவிகளே,
என் சொற்களுக்கு
உங்கள் பழைய மொழியின்
ஆற்றலையும் கனிவையும் ஊட்டுங்கள்!
என் கடும் பயணத்தைத் தொடங்குகிறேன்
என் நாட்டின் குருதிகளை நோக்கியும்
குருத்துகளை நோக்கியும்
ஒரு புதிய உணர்வின்

தளிர்களைத் தேடி
ஒரு புதிய உறவின்
உறுதியைத் தேடி.³⁰

உசாவல் நூல்கள்: (அடிக்குறிப்புகள்)

1. சேரநாட்டில் தமிழ் வட்டெழுத்து-
இரா.கிருட்டிணமூர்த்தி எம்.ஏ., 161
அண்ணாசாலை, சென்னை-2.
2. மலையாளக் கவிதை - முனைவர் சிற்பி
பாலசுப்பிரமணியம் (உலகத் தமிழாராய்ச்சி
நிறுவனம், சென்னை)
3. 'சரித்திர கவாடங்ஙள்' (மலை) - வி.வி.கே.
வாலத்து, நேஷனல் புக் ஸ்டால், கோட்டயம்.
4. ஸ்தல நாமச் சரித்திரம் - திருவனந்தபுரம்
ஜில்லா (மலை) - ஹரிகட்டேல் - வெளியீடு:
சாகித்ய பிரவர்த்தக சககரண சங்கம்,
நேஷனல் புக் ஸ்டால், திருவனந்தபுரம்.
5. பெரிய புராணம் - சேக்கிழார் - விறல்மிண்டார் 1.
6. சேரநாடும் செந்தமிழும் - வித்துவான்
செ.சதாசிவம் (1964) - பாரி நிலையம், சென்னை-1.
7. சேரநாட்டில் தமிழ் வட்டெழுத்து -
இரா.கிருட்டிணமூர்த்தி.
8. தமிழும் மலையாளமும் - கட்டுரை-
"செந்தமிழ்" இதழ் சன-மாரச். 1952 -
எஸ்.வையாபுரிப் பிள்ளை - சேரநாட்டில் தமிழ்
வட்டெழுத்து மேற்கோள்.
9. மேற்படி - சேரநாட்டில் தமிழ் வட்டெழுத்து.
10. இராமசரிதம் (மலை) - நேஷனல் புக் ஸ்டால்,
கோட்டயம்.
11. மேற்படி நூல்.
12. சேரநாடும் செந்தமிழும்
13. இராமசரிதம் - 5ஆம் 6ஆம் படலங்கள்.
14. இராமகாதைப் பாட்டு - அய்யப்ப பிள்ளை
ஆசான் - "சேரநாடும் செந்தமிழும்" -
செ.சதாசிவம் மேற்கோள்.
15. குஞ்சன் நம்பியார் - "மலையாளக் கவிதை" -
முனைவர் சிற்பி மேற்கோள்.
16. இரயிம்மன்தம்பி - மேற்படி நூல் மேற்கோள்.
17. மேற்கோள் - சேரநாடும் செந்தமிழும் பக்.60,
61
18. மேற்கோள் - மேற்படி நூல் (பக்.92)
19. சேரநாட்டில் தமிழ் வட்டெழுத்து -
பின்னிணைப்பு
20. மலையாளம் மாற்றமும் வளர்ச்சியும் (மலை)
- மேற்கோள் - கே.எம்.பிரபாகர வாரியர் -
நேஷனல் புக் ஸ்டால். பக்.82.
21. மேற்படி நூல். பக்.81-85.
22. சேரநாடும் செந்தமிழும் பக்.48, 49.
செ.சதாசிவம்.
23. ஸ்தல நாமச் சரித்திரம் (மலை) - ஹரிகட்டேல்
பக்.22.
24. மேற்படி நூல், பக்.37, 38.
25. மேற்படி நூல், பக்.63.
26. மேற்படி நூல்.
27. மேற்படி நூல், பக்.174.
28. மேற்படி நூல், பக்.174.
29. சேரநாட்டில் தமிழ் வட்டெழுத்து (1982) பக்.42.
- இரா.கிருட்டிணமூர்த்தி.
30. சச்சிதானந்தன் கவிதைகள் - தமிழில் கவிஞர்
சிற்பி; வெளியீடு: 'காவ்யா' இந்திரா நகர்,
பெங்களூரு.

ஆசிரியர் குறிப்பு :

முதுவர். இரணியன் நா.கு.பொன்னுசாமி அய்யா அவர்கள், பணிநிறைவு பெற்ற உயர்நிலைப் பள்ளித் தலைமையாசிரியர், உயர்கலையியல் முதுவர் (Advanced Master of Arts), கல்வியியல் முதுவர் (Advanced Master of Education), மலையாளச் சான்றிதழ் (Certificate in Malayalam) பெற்றவர். அகவை 70 கடந்தும் தமிழ்த் தொண்டு செய்து வருபவர்.

தமிழன் பல்வேறு ஏடுகளில் - தென்மொழி, தமிழம், பூஞ்சோலை, எழுகதிர், தீர்த்தக்கரை, வீரவேங்கை, விடுதலைப் புலிகள், குமரன், அன்னம் விடு தூது, உண்மை, சிந்தனையாளன், தமிழர் கண்ணோட்டம், காக்கைச் சிறகினிலே, சமூக நீதித் தமிழ்த்தேசம், வசந்தம், தினமணி - கருத்துப் பகிர்வும் செய்து வருபவர்.

பல தமிழ் நிகழ்வுகளில் உரையாற்றியுள்ளார். அவற்றுள் சில: கோவை வானொலி - நாள் ஓர் அறிஞர் சான்றோர் சிந்தனை - இலக்கியச் சோலை, பாரதியார் பல்கலைக்கழகம் : தமிழறிஞர்

மயிலை சீனிவேங்கடசாமி நூற்றாண்டு விழாச் சொற்பொழிவு, தமிழ்நாடு இலக்கியப் பேரவை, சிந்தனைப் பேரவை, பகுத்தறிவாளர் கழகம், இலக்கிய ஆய்வரங்கம், களம் இலக்கிய அமைப்பு, திருவள்ளூர் பேரவை, பாவேந்தர் பேரவை முதலியன.

இரணியன் எழுதியுள்ள நூல்கள் : 1. தேசிய இன விடுதலையும் சிறுபான்மையினர் உரிமையும், 2. தமிழ்ப் பாட்டாளியரின் உயிர்ப்பு, 3. புலரும் (கவிதை நூல்), 4. காற்றும் துடுப்பும் (கவிதை நூல்) 5. சங்க இலக்கியத்தில் சமூக அறம், 6. தந்தை பெரியாரின் தமிழ்த் தேசியம்.

இரணியன் அய்யா பெற்றுள்ள விருதுகள் : 1. கோவை மாவட்டத் தமிழ்ப் பேரவை வழங்கிய நற்றதமிழ் நம்பி விருது (2007), 2. இந்தியப் பல்கலைக் கழகத் தமிழாசிரியர் மன்றத்தின் 39ஆம் பன்னாட்டுத் தமிழியல் கருத்தரங்கம், தமிழ்ச் சான்றோர் விருது (2008) 3. கோவை சி.ஆர். இராமகிருஷ்ணம் நாயுடு - ருக்மணியம்மாள் கல்வி அறக்கட்டளை, தமிழறிஞர் விருது (2012-2013) ◆